

(Kort bemærkning).

Ulrik Kragh (V):

Til hr. Carsten A. Hansen vil jeg sige: Jeg fristes til, selv om jeg ikke er sikker på, at formanden vil sætte pris på det, at sige dudududu-Ghost Busters! Sådan lød en filmmelodi, og når den lød, vidste man, at dér kom spøgelsesjægerne. Hr. Carsten A. Hansens sammenblanding af de to aftaler kan jeg kun betragte som et Loch Ness-uhyre i forhold til den viden, jeg ligger inde med. Det har jeg svaret tidligere, og det kan jeg stadig væk stå ved.

Med hensyn til tillidsmanden er det således, at man kan tage tillidsmanden med sig, hvis man ønsker at have denne samtale og man er bekymret for, at arbejdsgiveren vil komme og presse noget igennem. Det er der intet til hinder for. Det synes vi er en god idé at gøre, hvis man gerne vil have den tryghed. Det har vi ikke noget imod.

Så er der påstanden om, at man dagen efter ville kunne sige: Så går du på deltid. Dertil vil jeg sige, at det jo er enhver lønmodtagers ret dagen efter at sige: Det vil jeg ikke. Og hvis vedkommende ikke vil, kan man ikke tvinges til det.

Og hvis man er i den situation, at man efterfølgende bliver fyret af en anden årsag, som hr. Bjarne Laustsen har været inde på nogle gange, så er retsforholdet for den enkelte lønmodtager styrket ved den delte bevisbyrde. Det synes vi er godt, og derfor synes vi egentlig, at det retsgrundlag er landet meget godt.

Hr. Jan Petersen forsøger igen at sige, at folk vil blive tvunget på deltid. Den præmis går vi ikke ind på. Vi mener, at vi har lavet en retsbeskyttelse, og som jeg har sagt tidligere, synes vi, at den ligger meget godt dér.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Jeg skal gøre opmærksom på, at hr. Carsten Hansen repræsenterer liste A, men han hedder ikke Carsten A. Hansen.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg vil også godt bore lidt i de indrømmelser, som Dansk Folkeparti har fået. Man mente åbenbart, at det var nødvendigt at forbedre forslaget for at få det til at glide ned, og derfor vil jeg godt høre: Er der noget i lovforslaget, som det ligger nu, som i forbindelse med ordremangel forhindrer en arbejdsgiver i at sige: Hvis du ikke accepterer deltid, vil du blive fyret, men til

gengæld, hvis du accepterer deltid, kan du få lov at arbejde videre på deltid?

Eller er det noget i det her lovforslag, som forhindrer en arbejdsgiver i at sige til en medarbejder: Jeg synes, at du skal gå på deltid, og hvis ikke du går på deltid, så kan du være sikker på, at næste gang, jeg skal fyre folk, vil du være blandt de første, der bliver fyret?

Er der noget i det her lovforslag, som på nogen måde forhindrer dét? Er der en snebolds chance i helvede for, at man kan vinde sådan en sag i noget system?

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Vi har talt meget om deltiden. Jeg synes, at vi meget hører hr. Ulrik Kragh tale om den delte bevisførelse, men grunden er vel den, at man ligesom prøver på at sige, at det er noget godt, fordi man har bildt Dansk Folkeparti ind, at der faktisk ligger en beskyttelse her, og derved har man fået det nødvendige flertal.

Men jeg vil gerne spørge hr. Ulrik Kragh, for så kan det være, at vi bedre forstår det her lovforslag: Står det øverst på Venstres dagsorden, at Danmark skal på deltid? Og ligeledes med hensyn til de barrierer, som man nævner eksisterer i overenskomster, og de sidste 6 pct., som ikke har ret: Hvis arbejdsgiveren siger nej, som han har gjort hidtil ifølge de udtalelser, der er kommet i udvalget, har de ansatte så en eneste ret til at få deltiden?

Kl. 14.30

(Kort bemærkning).

Henrik Sass Larsen (S):

Når man hører på Venstres ordfører, så er en af præmisserne for, at det her kommer til at gå ubesværet, at ingen arbejdsgiver vil opføre sig så grumt, som der nu er nogle af os, der prøver at trække op. Og man forstår, at præmissen ligesom er, at vi har fået det her konfliktløse arbejdsmarked.

Jeg vil godt, også ud fra det svar, jeg fik tidligere, prøve at spørge, hvis det generer Venstres frihedsgrader, så det ikke sådan længere er tilladt at lave overenskomster: Har Venstre tænkt over, hvad det er for et signal, man sender nu her, når arbejdsmarkedet skal til at forhandle store overenskomster? Vil man respektere dem? Og under hvilke præmisser er det lige pludselig, at Venstre går ind og definerer, hvad deres frihedsgrader er?